

der forvoldes Postvæsenet ved disse Omdelingsaviser. Selvfølgelig vil det medføre en ret anselig Forhøjelse af Afgiften for dem, men til Trods herfor vil Porto'en staa meget lavt, naar Sagen ses fra et almindeligt Tryksagsportosynspunkt.

Det tredje Anliggende, som dette Lovforslag omhandler, er Indførelsen af en ny Tjenestebbranche i Postvæsenet, nemlig Postindkassering. Det er en Tjenestebbranche, som har været fremme i Udlandet i mange Aar, men naar den ikke tidligere er bleven indført her, vil jeg tro, at Grunden dertil maa have været den, at man ved Postloven af 1888 fik en Form, der i væsentlig Grad har erstattet den, nemlig Optrækning paa Blanket. Tidligere kendte man kun Optrækning i Forbindelse med Forsendelser. Det er en Form, man ogsaa har i Udlandet, og som vi selvfølgelig maa bevare her i Landet. Derimod gaar Postoptrækning paa Blanket ud paa at opkræve Penge uden nogen samtidig Forsendelse. Dette har medført, at man ikke har faaet den Postindkassering, som ellers i Udlandet har antaget et meget betydeligt Omfang, og som er optaget i vor internationale Omsætning, idet ogsaa Danmark efter Kongressen i Rom har tiltraadt Konventionen derom, saa at vi i Forvejen have denne Tjenestebbranche i Forhold til Udlandet. Nu faa vi altsaa Mulighed for at afgive til Optrækning en Veksel eller Regning eller Kupon eller et andet saadant Aktstykke, der ikke kan opkræves paa Blanket, men som kræver, at selve Aktstykket skal fremsendes til Skyldneren og afleveres til ham samtidig med, at han betaler Pengene. Jeg tror, at dette vil kunne faa meget stor Betydning, men det vil naturligvis afhænge meget af, i hvilket Forhold man takstmæssigt stiller denne Optrækning til Optrækning paa Blanket, som det er Meningens at bevare. De foreslaede Takster kunne maa ske siges at være noget høje. Jeg vil tillade mig at henstille til det kommende Udvalg nærmere at undersøge Forholdet mellem dette og Postoptrækning paa Blanket, og dette er saa meget mere fornødent, som det vanskeligt kan fuldt ud bedømmes, saa længe man ikke kender nærmere til de anordningsmæssige Bestemmelser, som villé komme til at knytte sig til Lovens faa Ord. Der er gjort visse Antydninger i Motiverne, men de ere dog ikke tilstrækkelige til at bedømme Sagen, saa jeg mener, det vil blive en særlig Opgave for Udvalget at se paa dette Forhold. Jeg

tror, at hvis man er heldig med den Maade, hvorpaa man takserer disse Indkasseringer, vil der derved kunne udvikle sig en meget betydelig Tjeneste for Befolkningen. De Beløb, der i andre Lande opkræves ad denne Vej, ere meget store. I et Land som Belgien er det over en Milliard Francs om Aaret. Til Sammenligning skal jeg anføre, at vore Optrækningsbeløb andrage ca. 47 Mill. Kr. aarlig.

Saa er der et mindre betydeligt Spørgsmaal: Der indføres Adressebreve i Stedet for Konvolutter. Jeg tror, at det baade har sin tekniske Fordel og ikke er nogen Ulempe for Publikum. Der er dernæst indført den Regel, at Postvæsenet skal have Ejendomsret til de Frimærker, som ere anbragte paa Blanketterne, og det vil være praktisk, at der saaledes bliver givet en klar Bestemmelse om, hvorledes Forholdet er. Der er nemlig mange, som finde det urimeligt, at Postvæsenet ikke vil tillade dem at tage Frimærkerne af Postanvisningerne, og der har været rejst adskillige Klager derover, men det har altid fra Administrationens Side været hævdet som nødvendigt, at man maatte have Anvisningsblanketterne ind med Frimærkerne paa, blandt andet ogsaa fordi Frankeringen er Genstand for Revision. Men man har altsaa savnet en Lovbestemmelse derom; denne faa vi nu ind her, og Postvæsenets Ejendomsret til disse Frimærker vil altsaa være sikret ved denne Lov.

Under Nr. 16 er der stillet et Forslag, som gaar ud paa, at 1ste Stykke i § 15 i den nu bestaaende Lov falder bort. Man kan ikke se af Motiverne, hvad det er, og jeg skal derfor med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dette Stykke. Det hedder heri: „Den nu regerende Konges Civilliste og de apanagerede Medlemmer af Kongehuset ydes fuld Erstatning efter Regning eller en fastsat aarlig Sum efter Overenskomst paa Grundlag af indvunden Erfaring for de Portoudgifter, som de have haft i Anledning af Portofrihedens Ophævelse.“ Det er altsaa en gammel Bestemmelse, der refererer sig til 1871, og som ikke længere har nogen praktisk Betydning. Det er derfor kun rigtigt, at den falder bort.

I Forslaget under Nr. 20 søger man at ændre Ordet „Indenrigsministeren“ og paa et andet Sted i Loven „Ministeren for offentlige Arbejder“ til „Ministeren“. Der er nemlig det at bemærke, at undertiden har Postvæsenet sorteret under Indenrigsministeren og til andre Tider under Mini-